

JUMALAN SANAN KYLVÖ
Jh 4:31-38
(Sexagesima II vk)
Saarna 80-vuotissyntymäpäiväni yhteydessä
Hämeenlinna
(23.02.2014)

Teksti

31. Opetuslapset pyysivät Jeesusta sanoen: "Rabbi, syö!" 32. Mutta hän sanoi heille: "Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä." 33. Niin opetuslapset sanoivat keskenään: "Lieneekö joku tuonut hänelle syötävää?" 34. Jeesus sanoi heille: "Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa. 35. Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu'? Katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valjenneet leikattaviksi. 36. Jo nyt saa leikkaaja palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään, että kylväjä ja leikkaaja saisivat yhdessä iloita. 37. Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen. 38. Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, josta te ette ole vaivaa nähneet; toiset ovat vaivan nähneet, ja te olette päässeet heidän vaivansa hedelmille."

JOHDANTO

- a. Rakkaat messu- ja juhlavieraat! Niin sanotun yleisen pappuden tähden me tiedämme, että kuulemamme evankeliumi on Jeesuksen sana meille kaikille, yhtä hyvin seurakunnan paimenvirassa oleville kuin seurakuntalaisille. Tietystä syystä tämänpäiväinen saarnani on varsin minäkeskeinen, sillä havainnollistan tekstiämme usealla omakohtaisella esimerkillä.
- b. Tekstissämme Jeesus puhuu vertauksenomaisesti kolmesta asiasta: siemenen kylvämisestä, viljan kypsymisestä ja sadon korjuusta. Näihin kolmeen asiaan nyt paneudumme.

1. SANAN KYLVÄMINEN (Jh 4:31-34)

- 1.1. Ensin siis **sanon kylvämisestä**. Välittömästi tekstimme edellä Jeesus paljasti samarialaiselle naiselle, että hän on Vanhan testamentin lupaama Messias.

Mahdollisesti samarialaiset, toisin kuin juutalaiset, eivät liittäneet messiaan odotukseen niinkään yhteiskunnallis-valtiollisia toiveita, vaan käsittivät asian puhtaasti uskonnollisesti. Samariassa ei asunut juutalaisia eikä niin ollen myöskään fariseuksia eikä kirjanoppineita. Sen tähden Jeesuksen ei tarvinnut täällä salata messiaanisuuttaan.

Samarialainen nainen oli mennyt Jeesuksen puheitten tähden ihmetyksestä **suunniltaan**. Hän unohti vesiastiansa kaivolle, riensi kaupunkiin ja ilmoitti kaikille vastaan tuleville, että hän tapasi kaivolla miehen, joka sanoi hänelle kaiken, mitä hän on tehnyt. Eihän hän liene vain Kristus eli Messias?

Samarialaiselle naiselle kävi samoin kuin minulle ensimmäisenä adventtina vuonna 1966 Kolmen ristin kirkossa Imatralla. Kun Kristus ilmestyi adventtivesperin aikana taakseni saarnatuoliin, minä ja moni muukin meni suunniltaan. Minä juoksin kesken vesperin parin kilometrin matkan ns. Karjalan pikatietä kotiini kertomaan, mitä kirkossa oli tapahtunut. Seuraavana aamuna minun piti lähteä Tainionkoskelle seurakunnan virastoon töihin, menin autotalliin, mutta talli oli tyhjä. Tulin sisälle ja ilmoitin vaimolleni, Irmalle, että automme on varastettu. Hetken pohdinnan jälkeen selvisi, että olin mennyt edellisena iltana Kolmen ristin kirkolle autolla, mutta olin kirkossa näkemästäni ja kokemastani niin suunniltani, että unohdin auton kirkolle ja juoksin melkoisessa viimassa ja tuiskussa ulsteri päällä kirkolta kotiin. Kyseisen adventin jälkeen minullakaan ei ollut moneen kuukauteen mainittavia vaikeuksia Kristuksesta kertomisessa. Todistus Kristuksesta suorastaan pulppusi minusta ulos.

- 1.2. Kun samarialainen nainen lähti juoksemaan kaupunkiin, opetuslapset palasivat kaupungista ruokaostoksilta ja valmistautuivat aterioimaan kehottaen Jeesustakin syömään. Mutta Jeesus sanoi heille: ”Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä.”

Mahdollisuus ihmisten hengelliseen auttamiseen ravitsi janoisen ja nälkäisen Jeesuksen, niin että opetuslapset arvelivat jonkun tuoneen Jeesukselle syötävää sillä aikaa, kun he olivat ruokaostoksilla kaupungilla. Mutta ei Jeesukselle ollut kukaan ruokaa tuonut, sillä hän selitti heille: *Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän* (kreik. *teleioosas*) *hänen tekonsa*.

Kiirastorstai yönä muutama tunti ennen ristinkuolemaansa Jeesus käytti samaa verbiä, kun hän sanoi taivaalliselle Isälle: ”*minä olen täyttännyt* (*teleioosas*) *sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni*” (Jh 17:4). Samasta juuresta johdettua verbiä (*tetelestai*) Jeesus käytti pitkäperjantaina myös Golgatalla, kun hän sanoi: ”*Se on täytetty*” (Jh 19:30), johon Johannes lisäsi: *ja kallisti päänsä ja antoi henkensä*. Jotkut Raamatun selittäjät ovat sitä mieltä, että messiaanisen kärsimyspsalmin 22 viimeiset sanat, jotka suomalaisissa Raamatuissa käännetään sanoilla ”hän on tämän tehnyt” voitaisiin kääntää myös ”se on täytetty” (*tetelestai*). Jolloin Jeesuksen sana ristillä olisi Ps 22:n viimeisten sanojen täyttymys.

Saattoi olla, että opetuslapset käsittivät Jeesuksen puhetta omasta ruoastaan yhtä vähän kuin samarialainen nainen hänen puhettaan ”elävästä vedestä”. Joka tapauksessa samarialainen nainen kylvi kotikaupungissaan sanomaa Jeesuksesta. Meidänkin tulisi olla sanan kylväjiä tavalla taikka toisella.

Kerrotaan jostakin miehestä, joka oli tullut uskoon ja halusi kertoa Kristuksesta ja pelastuksesta muille ihmisille. Vähitellen Kristuksesta kertominen tuli kuitenkin vaikeammaksi ja vaikeammaksi. Hän päätti mennä ongelmansa kanssa pastorin juttusille. Kun pastori näki miehen ahdistuksen, hän julisti miehelle synninpäästön ja sanoi, ettei hänen tarvitse kertoa uskostaan kenellekään mitään. Mies riemastui tästä niin, että sanoi heti ensimmäiselle vastaan tulijalle, että hän on tullut uskoon, eikä hänen tarvitse kertoa siitä kenellekään mitään.

- 1.3. Mainitun miehen kamppailu on monelle kristitylle omakohtaisesti tuttu asia, myös minulle. Siitä syystä ripustin takavuosina auton perustuspeiliin keltaisen fosforoidun ristin, joka näkyi erityisesti pimeällä ajettaessa. Sattui niin, että minulta oli päässyt ajokortti vanhenemaan, ja jouduin uudelleen ajokokeeseen. Koko insijajon ajan katsastusinsinööri puhui kyseisestä rististä, tosin jollakin tavalla vaivautuneena. Hänen mielestään risti saattoi häiritä liikennettä. Kerroin hänelle, että olen pastori, mutta olen niin huono pastori, etten aina rohkene kertoa

ihmisille pelastuksen sanomasta. Pelkään ihmisten pilkkaa. Siksi olen ripustanut ristin tuohon peiliin kertomaan sekä itselleni että muille Kristuksesta, johon uskomalla saamme syntimme anteeksi ja pelastumme iankaikkiseen elämään. Kun ajokoe päättyi, viimeisiksi sanoikseen insinööri sanoi kyyneleet silmissään: ”Pastori, antakaa sen ristin olla siinä peilissä.” – Ystävät hyvät, Kristuksesta voi kertoa muutenkin kuin puhumalla.

Olet varmaan nähnyt jonkun auton perässä pelkistetyn kalan kuvan. Monet uskovat käyttävät kalan kuvaa autossaan kahdestakin syystä: Ensiksi, kalan kuva kertoo uskovalle perässä ajajalle, että edellä kulkeva auto on uskovainen kuten Henrik Renqvistin hevonen. Toiseksi, epäuskoisessa kalan kuva herättää kysymyksen kuvan merkityksestä, kun ulkoiselta olemukseltaan auto ei välttämättä näytä kalakauppiaan autolta.

Me uskovat tiedämme, että alkuseurakunta käytti vainojen aikana talon ovessa tai seinässä kalan kuvaa ilmaisemaan toisille kristityille, että tässä talossa asuu Kristuksen seuraajia. Nimittäin sanan ’kala’ (kreikaksi *ikthys*) kirjaimet ovat samat kuin alkukirjaimet kreikkalaisista sanoista ”Jeesus Kristus Jumalan Poika Vapahtaja” (Iesous Khristos Theou Hyios Soter).

2. VILJAN KYPSYMINEN (Jh 4:35-37)

Tulemme saarnan toiseen kohtaan, kysymykseen viljan kypsymisestä. Tekstimme jatkuu: ”*Te sanotte: 'Neljä kuukautta kylvöstä korjuuseen.' Minä sanon: **Katsokaa tuonne!** Vainio on jo vaalennut, vilja on kypsä korjattavaksi. Sadonkorjaaja saa palkkansa **jo nyt**, hän kokoaa satoa iankaikkiseen elämään, ja kylväjä saa iloita yhdessä korjaajan kanssa. Tässä pitää paikkansa sanonta: 'Toinen kylvää, toinen korjaa.'*” (4:35-37.)

- 2.1. **Viljan kypsyminen** noilla seuduin tapahtui huhtikuussa tai toukokuun alussa. Nyt oli meneillään joulukuu tai korkeintaan tammikuun alku. Opetuslapset katselivat ehkä parin viikon vanhaa vihreyttä pellolla ja sanoivat: ”vielä neljä kuukautta; sitten alkaa viljan korjuu.”
- 2.2. Jo kirkkoisä Krysostomus selitti, että tekstissämme Jeesus lausui julki opetuslastensa ajatukset, kun näki samarialaisten lähestyvän joukolla heitä Jaakobin kaivolle. Opetuslapset ajattelivat viljan kylvämistä ja sen kypsymistä. Jeesus sen sijaan puhui hengellisestä kylvämisestä ja sadon kypsymisestä. Tavallisesti siemenen kylvöstä viljan korjuuseen kuluu neljä kuuta, mutta tällä kertaa vilja kypsyi samana päivänä kuin siemen oli kylvetty. ”Katsokaa tuonne!”, sanoi Jeesus opetuslapsilleen Sykarin kaupungin asukkaiden rientäessä heitä kohden. ”Vainio on jo vaalennut.” Sieltä he tulevat.
- 2.3. Tässä tapauksessa sanan kylvänyt Jeesus sai iloita yhdessä sadon korjaajien eli opetuslasten kanssa, sillä ilmeisesti Jeesus kutsui opetuslapset avukseen keskustelemaan samarialaisten kanssa Jumalan valtakunnasta, vaikkeivät nämä vielä kovin paljon itsekkään siitä ymmärtäneet. Myöhemmin samassa Johanneksen 4. luvussa kerrotaan, että samarialaiset pyysivät Jeesusta viipymään heidän luonaan, ja että hän viipyi Sykarissa kaksi päivää ja monet Sykarin asukkaista tulivat uskoviksi.
- 2.4. Suomessakin koetut herätyksen ajat kahdella edellisellä vuosisadalla ovat olleet

kypsän viljan aikaa. Ainakin jotkut meistä ovat olleet sellaisissa mukana. Herätyksen ajoilta ovat lähtöisin meidän kirkkomme hengelliset liikkeet: rukoilevaisuus, herännäisyys, evankelisuus, lestadiolaisuus ja ns. viidesläisyyskin.

Yksi pieni esimerkki 1960-luvulta viidesläisen nuorisoherätyksen keskeltä, joka kosketti myös Imatraa, jossa olin tuolloin pappina. Herätyksen ajat ovat samalla henkien taistelua. Järjestimme Tainionkosken yhteiskoululla ns. teiniaktion. Pidin action iltatilaisuudessa opetusta Raamatun arvovallasta. Uuden koulun vinopermantoinen sali oli täynnä nuoria. Salin perillä istui ryhmä Lappeenrannasta tulleita Teknillisen opiston vasemmistoradikaaleja. He olivat tulleet häiritsemään kokoontumistamme. 1960-luku oli – niin kuin tiedätte – ateistisen vasemmistoradikalismien aikaa. Nuoret miehet häiritivät asiattomilla välihuudoillaan tilaisuuttamme siinä määrin, että jouduin keskeyttämään puheeni. Hetken sanaharkan jälkeen hiljakkoin uskoon tullut saman koulun nuori kielten opettaja (Maisteri Inkeri Lappalainen) alkoi laulaa Lutherin taisteluvirttä ”Jumala ompe linnamme”. Uskovat nuoret yhtyivät virteen ja lauloivat niin voimakkaasti kuin ääntä lähti. Minäkin lauloin kaikilla niillä äänivaroilla, jotka Jumala oli minulle antanut.

Lauloimme toista säkeistöä: ”*On turha oma voimamme vääryyden valtaa vastaan. Me turman vallat voitamme Herrassa ainoastaan. Hän, Kristus, kuningas, on voitonruhtinas, työ joukot helvetin, ne tallaa jalkoihin ja voiton meille saattaa.*” Lappeenrannasta tulleet pilkkaajat alkoivat itkeä ja parkua, ikään kuin joku olisi pieksänyt heitä. Samassa he ryntäsivät ulvoen ulos salista sellaisella ryminällä, että luulin heidän vievän ovenpieletkin mennessään. – Miksi he pakenivat, vaikkei kukaan meistä ajanut heitä takaa. He pakenivat siksi, että Jumalan Henki ajoi heidät ulos salista käyttäen aseenaan Lutherin taisteluvirren sanoja.

3. SADON KORJAAMINEN (Jh 4:38)

Tulemme saarnan kolmanteen ja samalla viimeiseen kohtaan, kysymykseen **sadon korjaamisesta**. Tekstimme viimeinen jae kuuluu: ”*Minä olen lähettänyt teidät korjaamaan satoa, josta ette ole nähneet vaivaa. Toiset ovat tehneet työn, mutta te pääsette korjaamaan heidän vaivannäkönsä hedelmät.*” (Jh 4:38.)

- 3.1. Jeesuksen sana ”sadon korjaamisesta” tuo mieleen kuulemani kaskun savolaisen ja pohjalaisen miehen välisestä keskustelusta heinäkuisessa junassa. Savolainen kysyi pohjalaiselta, että ”no onkos teillä päin jo heinät tehty?”, johon pohjalainen vastasi: Ei ole, eikä meillä päin tehdä heiniä lainkaan. Meillä Luoja tekee heinät ja me vaan korjataan ne”, johon savolaismies laushti: ”Meillä Savossa ei oo tapana Luojan töitä korjata.” – Anteeksi tämä asiattomuus!
- 3.2. Takaisin tekstiimme! Jumalan elopelloilla toinen on kylväjä ja toinen on sadon korjaaja. Johannes Kastaja kävi Jeesuksen edellä. Tekstissämme Sykarin naisen todistus kävi sykarilaisten uskoon tulemisen edellä ja kymmenisen vuotta myöhemmin Filippoksen saarna kävi suuren, koko Samariaa koskevan, herätyksen edellä (Apt. 8:5-8). Me emme kannu perintönä vain edeltävien sukupolvien syntejä vaan myös heidän Sanan kylvönsä ja rukoustensa siunauksia.
- 3.3. Saarnasin helluntaina joskus 1960-luvun loppupuolella Toijalan kirkossa. Jumalanpalveluksen jälkeen kirkkomaalla tuli luokseni mies, joka kysyi nimeäni ja mistä olen kotoisin. Kun kerroin

hänelle olevani Juvan Vuorilahdesta, hän kysyi vielä vanhempieni nimiä. Vastauksen saatuaan hän sanoi olevansa minun äiti leikkitoveri ja nimeltään Otto Tiusanen Anttolan Ylivedeltä.

Sitten hän kertoi äitini hurskaasta isoisästä, Mikko Siiteristä, kuinka tämä vanhuksena ja maatoihin enää kykenemättömänä hoiti lastensa lapsia aikuisten ollessa työpuhissa. Mukana oli monesti myös naapurien lapsia, muun muassa hän, Otto Tiusanen. Vanhus oli koonnut suuren pirtin lattialle puoliympyrään lapsille tuoleja, istui sitten itse keskellä ja kertoi heille Jeesuksesta. Lopuksi hän otti kunkin lapsen vuoron perään syliinsä, pani kätensä lapsen pään päälle ja rukoili ja siunasi heitä tähän tapaan: ”Rakas Jeesus, pelasta tämä lapsi taivaaseen, pelasta tämän lapsen lapset ja lapsen lapsen lapset ja aina sinne saakka, kunnes sinä Jeesus tulet. – Kiitin Otto Tiusasta hänen kertomastaan ja sanoin, että nyt minä ymmärrän elämäni paljon paremmin kuin tähän asti. Äitini isoisän esirukousten tähden Jumala on antanut minulle usein ylimääräisen armon. – Vieläkin on totta: ”*Toiset ovat tehneet työn, mutta te pääsette korjaamaan heidän vaivannäkönsä hedelmät.*”

PÄÄTÖS

Lopuksi kokoan edellä sanotun:

1. Ensiksi, nyt on siemenen *kylvämisen aika*. Pyrkikäämme kylvämään Jumalan sanan siementä mahdollisimman paljon. Muistakaamme, että puhuminen Kolmiyhteisestä Jumalasta ei ole ainoa sanan kylvämisen muoto. Keinoja on monia. Kukin saa valita itselleen sopivat keinot.
2. Toiseksi, vaikka tällä haavaa emme maassamme eläkään mitään erityistä herätyksen aikaa, päinvastoin Suomi pyrkii kansana suorastaan laillistamaan jumalattomuutensa. Silti monin paikoin on myös vastaanottavaista mieltä ja *kypsää viljaa*.
3. Kolmanneksi, tässä ajassa olemisemme syvin tarkoitus on iankaikkinen elämä. Elämän tarkoitus ei löydy kokoamisesta, ei omistamisesta eikä kuluttamisesta, ei edes hyvistä ihmissuhteista vaan elävästä suhteesta Kolmiyhteiseen Jumalaan ja osallisuudesta *iankaikkiseen elämään Kristuksessa Jeesuksessa* jo tässä ajassa. Jotta tämän ymmärryksen saisimme ja se meissä vahvistuisi, sitä varten tämäkin messu on järjestetty. – Rakas Jumalan kansa, hyvät läsnäolijat! Kaikkivaltias pyhä Jumala kaikkia teitä Kristuksen tähden pelastuksen armolla siunatkoon!

Amen.

Virret: 193:1–4; 126; 358; 186:1–; (221; 785; 786; 229) 193:5–6